

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΤΣΙΡΚΟ

(μέρος πρώτον)

1

Ο έρωτας είναι ένας αδέξιος ταχυδακτυλουργός. Μπαίνει στη σκοτεινή αίθουσα, αφού έχουν αποχωρήσει ο θηριοδαμαστής με τους νυσταλέους ελέφαντες. Ένα μικρό τύμπανο υποβάλλει όπως-όπως μια ατμόσφαιρα αγωνίας, όταν ο προβολέας πέφτει πάνω σε μια καλλίγραμμη γυναίκα που προχωράει χαμογελώντας –άγνωστο γιατί– προς τον ταχυδακτυλουργό. Στέκουν τώρα κι οι δυο τους στο κέντρο μιας λιμνούλας από φως, όταν εκείνη ξάφνου πηδάει μέσα σ' ένα μακρόστενο κουτί. Ο αόρατος τυμπανιστής επιταχύνει τους χτύπους που θα μπορούσαν να προέρχονται κι απ' την καρδιά της δεσποινίδας, αν είχε και το ελάχιστο μυαλό. Αντιθέτως, εκείνη ξαπλώνει μέσα σαν να επρόκειτο για τη μπανιέρα της, με τη μόνη διαφορά πως το κουτί κλείνει με αμπάρες και το μόνο που εξέχει πλέον είναι το κεφάλι και οι πατούσες.

Ο ταχυδακτυλουργός, αυτό το άθλιο υποκείμενο, σκύβει τότε προς το μέρος της. Λίγο πριν τον τελευταίο ασπασμό –κι εδώ είναι που σου σηκώνεται η τρίχα– έχουμε την ευκαιρία να δούμε για κλάσματα του δευτερολέπτου τα δυο τους πρόσωπα, το ένα πλάι στο άλλο. Θύτης και θύμα –πιστέψτε με– φορούν την ίδια μάσκα, όπως κάποιος που προβάρει ένα χαμόγελο στον καθρέφτη. Μετά, ο ταχυδακτυλουργός ανασηκώνεται και πιάνει με τα δυο του χέρια ένα πριόνι. Το ακουμπάει για λίγο πάνω στην επιφάνεια του ξύλου κι ευθύς ησυχία απόλυτη απλώνεται στο ακροατήριο.

Το πριόνι αρχίζει με παλινδρομικές κινήσεις να βυθίζεται στο ξύλο. Όλο και πιο βαθιά. Μετά το πέρας της διαδικασίας, ο ταχυδακτυλουργός δίνει μια και χωρίζει το κρεβάτι-φέρετρο στα δύο. Το κεφάλι της κοπέλας στέλνει αποχαιρετιστήρια φιλιά, ανίδεο προφανώς για τη συνολική εικόνα που η δύστυχη παρουσιάζει, καθώς ένα σημαντικό, όσο να' ναι, κομμάτι της, από τον αφαλό και κάτω, έχει οριστικά διαχωρίσει τη τύχη του κι ακολουθεί πλέον τη δική του πορεία.

Σ'αυτό το σημείο το κοινό χειροκροτεί. Αν και το νούμερο στερείται πρωτοτυπίας παρακολουθείται με το ίδιο ενδιαφέρον, όπως την πρώτη φορά. Κομπάρσοι σπρώχνουν το διχοτομημένο κορμί πίσω απ' την κουρτίνα. Εκεί βρίσκονται αραδιασμένα πλήθος κομματιασμένων σωμάτων, που μες στην ερημιά των παρασκηνίων παλεύει μάταια το ένα να βρει το άλλο του μισό.

Ο έρωτας είναι ένας τυφλός ζογκλέρ. Χάριν όμως των πλέον δύσπιστων βάζει κι ένα μαντίλι στα μάτια. Το επικίνδυνο νούμερο που ακολουθεί απαιτεί την οικειοθελή συμμετοχή του κοινού. Βήματα ακούγονται από το βάθος της αίθουσας κι ο ζογκλέρ προτρέπει τον θαρραλέο εθελοντή ν' ανέβει στη σκηνή. Μετά τον στήνει στον τοίχο.

Σ' αυτό το σημείο το θύμα δεν ξέρει τι πρόκειται να επακολουθήσει κι αυτή είναι ίσως η μόνη επαρκής εξήγηση γιατί δεν φεύγει τρέχοντας ή έστω αξιοπρεπώς παρά κάθετα και κοιτάζει τον ζογκλέρ να βγάξει στα τυφλά ένα μαχαίρι απ' την τσάντα. Το μέγεθος του κινδύνου βγάξει μάτι, όχι όμως το μάτι του άμεσα ενδιαφερομένου, ο οποίος επιμένει ν' ακολουθεί τις οδηγίες του τυφλού κι ανοίγει πειθήνια τα χέρια στο σχήμα του σταυρού. Είναι πραγματικά αξιοθαύμαστη μια τέτοια ολοκληρωτική και ανυπόστατη εμπιστοσύνη, για να μην πούμε: αξιοθρήνητη.

Το ένα μαχαίρι μετά το άλλο μπήγονται στον τοίχο διαγράφοντας τη σιλουέτα του ανθρώπου, σαν

ΕΛΕΝΑ ΜΑΡΟΥΤΣΟΥ

αυτό το παιχνίδι με τις τελίτσες που, αν ενώσεις τη μια με την άλλη, αναδύεται η κρυμμένη μορφή. Εδώ, μαζί με τη μορφή, αναδύεται κι η μυρωδιά του ιδρώτα, ξινή σαν λεμόνι που το τρυπάς με το πιρούνι, κι αναβλύζει το αίμα όταν το τελευταίο μαχαίρι βρίσκει το θύμα στην καρδιά. Καθώς ο άνθρωπος σωριάζεται στο πάτωμα, μένει στον τοίχο το άδειο του περιγράμμα, μια όρθια σκιά τού άλλοτε, μια ανάμνηση κενή περιεχομένου.

